

Volen jugar? Doncs juguem!

written by Guerau de la Pica | 2 de novembre de 2017

Escric aquest article el dilluns 30 d'octubre i, a risc que quedi antic abans de publicar-se perquè les coses canvien a una velocitat de vertigen, voldria dir la meva opinió sobre el que cal fer davant la convocatòria d'eleccions inclosa en el famós decret del 155.

L'aplicació del 155 ha resultat ser, a parer meu, més *light* del que era d'esperar, entre altres coses perquè inclou unes eleccions que, en teoria, haurien d'acabar amb el problema en menys de dos mesos.

És evident que aquestes eleccions són il·legals perquè no les ha convocades ningú que tingui potestat per fer-ho i il·legítimes perquè qui ho ha fet ni tan sols és una autoritat catalana. És evident també que des de Madrid esperen que el "trio de la Consti" (Ciutadans, PSOE i PP) tindran una majoria suficient per governar, amb l'ajut més o menys dissimulat dels comuns/podemos/colaus, si cal. I també que, posats a fer, faran tot el necessari perquè això esdevingui realitat, fins i tot il·legalitzar partits si tant convé: han demostrat de sobres que el joc brut i saltar la llei impunement quan els interessa no és cap problema per a ells; en un país on un diputat gosa reclamar al govern que "garanteixi" la victòria en unes eleccions sense que passi res, aquestes coses formen part del seu ADN.

Ara bé, si es donen les condicions apropiades, aquestes eleccions són exactament allò que reclama el 80% de la ciutadania de Catalunya: contem-nos d'una punyetera vegada i resolguem el problema democràticament. És el famós "referèndum pactat i acordat" amb el que s'excusen uns i és també l'ocasió per provar si la famosa "majoria silenciosa" dels altres és o no majoria a més de silenciosa. Es reuneixen, doncs, totes les condicions per resoldre efectivament el problema de la manera

que des de Catalunya s'ha dit sempre que s'havia de resoldre: votant i acceptant democràticament el resultat.

Però perquè això sigui així és clar que no es pot permetre que les coses es facin de qualsevol manera. Les eleccions han de ser escrupolosament democràtiques, sense ni una ombra que en pugui entelar els resultats. I per això, a parer meu, s'han de complir quatre condicions:

Primera: Aturada immediata de tots els procediments judicials relacionats amb el "procés", incloses l'execució de la sentència contra Mas, Ortega, Rigau i Homs, i, per descomptat, l'excarceració immediata dels Jordis. I que no ens vinguin amb allò de la independència judicial perquè tots sabem que això a Espanya és mentida, especialment en aquestes coses.

Segona: Hi ha de poder participar tothom. I tothom vol dir tothom: tots els partits que ho desitgin (PDeCat, ERC, CUP), sols o en coalició, i totes les associacions que vulguin (ANC, Òmnium, AMI, ACM) han de poder donar suport a qui vulguin. I totes les persones han de poder ser candidats: això inclou Puigdemont, Junqueras, els actuals consellers i diputats, però també Mas, Ortega, Rigau, Homs i, per descomptat, Jordi Sánchez i Jordi Cuixart.

Tercera: Les eleccions no només han de ser absolutament netes i transparents, sinó que a més ho han de semblar. Per això, encara que els organismes habituals s'encarreguin de dur a terme l'execució material del procés electoral, hi ha d'haver una comissió de control formada per experts internacionals, nomenats per l'ONU, que siguin més que mers observadors: han de tenir la capacitat d'ordenar allò que estimin oportú per garantir la netedat i neutralitat dels comicis.

I quarta: El regne d'Espanya ha d'admetre (a priori!) que si les candidatures independentistes obtenen la majoria absoluta en escons, el seu reconeixement de la República de Catalunya és automàtic, i a més adquireix el compromís de facilitar-ne

l'ingrés immediat tant a la UE com a l'ONU.

Són quatre condicions democràticament impecables, fàcilment exigibles per qualsevol organisme internacional (UE inclosa) i que Espanya s'hauria d'empassar tant si com no. Observeu que he usat el verb "empassar" i no un altre perquè això és el que crec que passaria: no me'ls imagino acceptant aquestes regles del joc sense haver estat forçats a fer-ho; i això només ho pot fer la UE.

Està Espanya disposada a córrer aquest risc? Per la nostra part, jo no sé veure com no hi podríem estar.

Amb aquestes condicions, som-hi. Volen jugar? Doncs juguem!

I que guanyi el millor.